

— Тигли! извика той.

— Какво ти стана?

— Едвамъ избѣгахъ.

— Защо? — Тамъ... тамъ... нѣкакви си очи... бърборяше Никола.

— Какви очи? — Голѣми. — Ами гдѣ сж фignerитѣ?

— Азъ ги оставихъ.

— Огаснѣха ли?

— Нѣ. — Тамъ може да има змии, гущери, прилѣпи, лѣсици, притури Петръ.

— Ами очитѣ? попита Никола.

— Така ти се е сторило. Да видимъ. Спустни мене, само дръждъ по-добрѣ колелото и спускай внимателно.

Петръ се спустна. Влѣзна въ подземието и дълго врѣме не се вращаше; Никола почна да се безпокои. Но ето Петръ се появи, изкаче се благополучно и подкачи да разказва.

— Много добро откритие. Тамъ могатъ се побра петстотинѣ души, но до като дойде редъ до хората, ние ще криемъ тамъ всичко това, което бърка на турцитѣ, а намъ е необходимо.

— Револвери! извика Никола, който раздѣлеше общото мнѣние за необикновеннитѣ достоинства на този родъ оружия.

— Револвери и други нѣща

— Ами видѣли ти очитѣ?

— Азъ видѣхъ по стѣнитѣ нѣща, които блѣцнѣха отъ свѣтлината, като стѣкла. Това може да ти се е показало и очи. Азъ видѣхъ тамъ прилѣпи, лѣсици, които побѣгнаха отъ свѣтлината, видѣхъ жаби. Ако ти се уплаши отъ свѣтливитѣ точки, то до какъвъ страхъ те биха довѣли прилѣпитѣ, жабитѣ и лѣсицитѣ! а пакъ още искашъ да се биешъ съ Турцитѣ!

Никола се засрами.

— Турцитѣ сж друго нѣщо... а тамъ подъ земята... като въ гробъ... нѣщо шумули.

— Това се образува отъ движението на въздухътъ. Главното достоинство на тази галерия се заключава въ туй, че въздухътъ се причистя. Азъ ѝ